

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy Jurek Walter nevű sorozatgyilkos Svédországban, aki mind az elkövetési módszereinek kegyetlenségét, mind az áldozatai számát tekintve felülmúlta Észak-Európa valamennyi gyilkosát.

Ám Joona Linna felügyelőnek végül sikerült megállítania őt.

Mivel a felügyelő nem hisz sem az ember veleszületett, sem a metafizikai értelemben vett gonoszságában, leginkább úgy fogalmazna: Jurek az évek során elveszítette lelkének azon részét, amely képes emberré tenni az embert.

Azon kevesek közül azonban, akik tudtak Jurek létezéséről, a többség bizonyára azt állítaná, a világ jobb helyé vált nélküle.

Jurek Walter ugyan már nem él, ami azonban eltűnik, sosem vész el nyomtalanul, mintha nem is létezett volna. Folyton változó világunkban a dolgok időnként helyet cserélnek, és ami megszűnik, olyan űrt hagy maga után, amelyet félő, hogy így vagy úgy betölt valami más.

1

Margot Silverman hallja a paták dobogását a szálkás léceken, ahogy a ló végiggaloppozik a vágányok között.

Az ég sötét, hűvös, augusztusi este van.

A fák elsuhanak mellettük, majd minden elsötétül, míg bele nem kerülnek a következő lámpaoszlop fénykörébe.

Margot a rendőrség Országos Bűnüldözési Osztályának vezetője, és hetente négyszer lovagol Värmdöben, hogy kiszellőztesse a fejét, és újra önmagára találjon.

A gyors tempótól szaporábbá válik a pulzusa, és egyes dolgokat csupán villámlásszerűen vesz észre a szeme sarkából: a kifordult fagyókereket, a megjelölt csapást az erdőben, valamint egy smiley-figurás, átázott pólót az egyik sorompónál.

Előredőlve érzi, ahogy a szemébe és a szájába fúj a menetszél.

Galoppozás közben a ló mozgása aszimmetrikussá válik. Minden egyes háromütemű galoppugrás úgy fejeződik be, hogy az állat egyik mellső lába előrenyúlik, ő pedig elrugaskodik a földtől.

Margot a repülés ezen pillanataiban valami vibrálást érez az altestében.

Catullus egy melegvérű svéd herélt ló, hosszú lábú, erős nyakú. Lovásának nem kell mást tennie, csupán a külső lábszárát hátra-, a csípőjét pedig előretolnia, hogy segítse a lovat a galoppozásban.

Margot copfja minden talajt éréskor a hátának csapódik.

Egy domboldalon őz szalad keresztül ringó páfrányok között.

Az utolsó útszakaszon elromlott a világítás, és Margot már nem látja a lába előtt a talajt. Behunyja a szemét, és rábízta magát a sötétben is

jól látó Catullusra, és átadja magát ennek a tökéletes, hullámozó mozgásnak.

Amikor ismét kinyitja a szemét, és észreveszi a fák között az istállóból kiszűrődő fényt, átvált nyújtott vágtába.

A mellei közt és a hátán végigfolyik az izzadság, és az egyórás intervallummedzés után a combjában és a fenekében már érzi az izomlázat.

Lépésben lovagol be a kapun, majd leszáll a lóról.

Mindjárt tizenegy óra, és már csak Margot ezüstszürke Citroënje árválkodik a parkolóban.

A sötétben az istálló felé vezeti Catullust. A zabla megzörren, és az állat patái tompán koppannak a száraz, letaposott gyepen.

Az egyik boksból éles puffanások hallatszanak a falakon keresztül.

Catullus egyszer csak váratlanul megtorpan, felszegi a fejét, és kissé hátrahököl.

– Mi az? – kérdi Margot, elnéz a sötétbe, a traktor és a csalános irányába.

A ló megijedt, prüszkölni kezd. Margot megsimogatja a nyakát, így próbálja rávenni, hogy menjen tovább az istálló bejárata felé, ám az állat megmakacsolja magát.

– Mi a baj, pajtás?

Remegés fut végig az állat testén, majd élesen kitér oldalirányba, mintha megbokrosodott volna. Margot egy kiáltással próbálja megfékezni. Megrántja a kantárt, és határozottan, félkörívben vezeti át a lovat a magasra nőtt réti fűvön, majd ki a ropogó, kavicsos útra.

A homlokzatra szerelt három lámpa három éles árnyékot vetít valamennyi tárgy köré.

Catullus prüszkölve leszegi a fejét.

Margot az épület sötét sarkára néz, és bár semmit sem lát, mégis kirázza a hideg.

Csak akkor veszi le a kobakját, amikor beérnek a kivilágított istállóba. Orra kipirosodott, szőke copfja steppelt kabátjára nehezedik. Lovaglónadrágja csupa piszok a csizma magas szára fölött.

Erős széna- és vizeletszagot érez. A lovak csendben állnak boksaikban.

Margot végigvezeti Catullust az istállón a lábmósóig, leveszi róla a nyeret, és felakasztja a felfűtött helyiségben. Úgy tervezi, hogy lemosdátja a lovat, betakarja, megeteti a bokszában, jutalmul ad neki még egy kis sót is, majd leoltja a lámpát, és hazamegy.

Megtapogatja a kabátzsebét, nem vesztette-e el útközben apja régi ezüstflaskáját. Kézfertőtlenítőt tart benne, nem mintha különösebben praktikus lenne, inkább mert szerencsét hoz neki, és állandó ugratás tárgyává vált miatta.

A kavicsos úthoz vezető ajtó megnyikordult.

Margot-nak kellemetlen érzése támad. Visszafordul az istálló folyosója felé, és az ajtóra néz.

Catullus a bokszban toporog. A slagból lassan csöpög a víz, és sötét csíkban kerüli meg a tajtéklehúzót, majd lefolyik a csatornába.

Távolabb az egyik ló prüszkölni kezd. A földről patkódobogás, a falra szerelt villanyóraszekrényből zümmögő hang hallatszik.

– Van ott valaki?

Margot egy darabig lélegzet-visszafojtva mered az ajtóra és az ablakon túli sötétségbe, majd visszafordul Catullushoz. A ló fekete szemében tükröződik a mennyezeti világítás fénye.

Margot egy pillanatig tétoázik, majd előveszi a mobilját, és hazatelefonál Johannának. Mivel azonban senki nem veszi fel, érzi a gyomrában az egyre erősödő szorongást. Már két hete az az érzése, hogy követik. Még fel is tette magában a kérdést, nem a titkosszolgálat állított-e rá valakit valamilyen okból. Nincs üldözési mániája, de néhány névtelen telefonhívás, valamint egy pár eltűnt fülbevaló miatt megfordult a fejében, hátha őt vagy esetleg Johannát valami zaklató kiszemelte magának.

Újból megpróbálkozik hát a hívással. A készülék kicseng, de hiába, és épp mielőtt bekapcsolna az üzenetrögzítő, egy kattánást hall.

– Nedves vagyok, és meztelen – veszi fel Johanna.

– Hogy sikerül mindig zuhanyzás közben hívnom téged? – mosolyodik el Margot.

– Várj csak, kihangosítalak...

Kissé recseg a vonal, majd megváltoznak a környező zajok. Margotnak eszébe jut, hogy Johanna most meztelenül ácsorog a kivilágított hálósobájukban, tisztán láthatóan az almafákkal teli kertjükből.

– Halló, ott vagy?

– Csak megtörülközöm – feleli Johanna. – Már úton vagy hazafelé?

– Mindjárt, csak még lecsutakolom a kispajtást.

– Vezess óvatosan!

Margot hallja, ahogy Johanna megtörülközik, miközben beszélnek egymással.

– Húzd be a függönyöket, és nézd meg, hogy bezártad-e az ajtót!

– Ez úgy hangzott, mintha a *Sikolyból* idéztél volna – jegyzi meg Johanna. – Szerintem már a kertben jársz, és engem nézel az ablakon át, és még mielőtt bezárhatnám az ajtót, már be is surransz rajta.

– Ez nem vicces.

– Oké, főnök.

– Már nem akarok főnök lenni, nincs hozzá tehetségem. Felügyelőnek jó voltam, még ha kissé túl erőskezű is, de vezetőnek...

– Jaj, hagyd már! – vág a szavába Johanna. – Én szeretem, ha te vagy a főnök!

– Húha! – Margot felnevet, és egy kicsivel jobban érzi magát tőle.

Johanna leereszti a rolót, a húzólánc nekikoccan a radiátornak.

– Kapcsold be a szirénákat, és most már indulj haza! – kéri, kicsivel távolabb a hangszórótól.

– Simán el tudtatnát a lányokat?

– Hát, Alva azt kérdezte, jobban szereted-e a lovadat, mint őt.

– Hajjaj! – Margot ismét felnevet.

A beszélgetés befejeztével azonban azonnal visszatér a kellemetlen érzés. A fűtőcsövek felől jövő csörömpölő hang még hallatszik egy darabig, mielőtt elül. Bizonyára innen, az istállóból jön, gondolja Margot. Ilyen hangot adnak ki ugyanis az egymáshoz verődő felakasztott lószerszámok.

Valamelyik ló úgy nekinyomja a horpaszát és a combját a falnak, hogy az megreccsen.

Margot az ajtó felé fordul.

Úgy látja, mintha egy magas ember próbálna elbújni az etetőépület mellett, az árnyékban.

Tudja, hogy ez nem lehet más, csupán a seprűk, lapátok és almozószerszámok tárolására szolgáló szekrény, bár úgy tűnik, előrébb áll, mint kellene.

A szél csapkodja a cinktetőt, az ablakok csak úgy rázkódnak a kere-tükben.

Margot végigmegy az istálló folyosóján. A bokszokat elválasztó fém-rácsok megvillannak a szeme előtt, és hatalmas lófejeket lát a plafonra szerelt lámpa fényében.

Nehezen állja meg, hogy ismét fel ne hívja Johannát, hogy megkérje, ellenőrizze még egyszer, jól be van-e zárva a bejárati ajtó, mivel a gye-rekeknek nem sikerül mindig jól behúzni a reteszt.

Csak rendbe teszi Catullust, és hazahajt a kocsival, lezuhanyozik, majd bebújik a jó meleg ágyba, és alszik.

A lámpa villogni kezd, azután gyengül a fénye.

Margot megtorpan, fülel, majd az öltöző zuhanyzói felé pillant.

Először minden csendes, azután szapora ketyegő hangot hall. Mintha egy vékony ezüstdróton labdát gurítának végig a padlón. Amint meg-fordul, a hang azonnal elhallgat. Képtelen rájönni, honnan eredt.

Fél kézzel nekitámaszkodik az egyik boksz ajtajának, és ismét a bejárat felé pillant.

A ketyegő valami most hirtelen hátulról közelít hozzá.

Catullus aggódalmasan kapja fel a fejét, Margot pedig ugyanebben a pillanatban erőteljes ütést érez a keresztcsontjánál. Miközben előre-zuhan, arra gondol, biztosan egy ló rúgta meg.

A világ egy pillanat alatt eltűnik a szeme elől.

Margot hason fekszik, a feje lüktet a fájdalomtól, ajkát és homlokát felhasította a betonpadló. A hátán pedig furcsa égő, szorító érzése támad.

Kesernyés szagot érez a levegőben.

Amint meglátja a pisztolyt, amelyet valaki ráfog és elsüt, a füle csen-geni kezd. A lovak megrémültek, a bokszukban a falat csapkodják, körbenyargalnak, és fűjtatnak.

Margot rájön, hogy meglőtték. Erősen vérzik, és túl gyorsan ver a szíve.

– Édes istenem...

Arra gondol, muszáj felkelnie, hazamennie és elmondania a lányainak, hogy mindennél jobban szereti őket.

Valaki közeledik felé, és hirtelen halálfélelem tör rá.

Nyikorgó hangot hall, majd a radiátornak csapódik valami.

Nem érzi az altestét, azt azonban észleli, hogy valaki a lábánál fogva vonszolja az ajtó felé.

Csípőjét végighorzsolja a padló. Megpróbál belekapaszkodni egy szálas takarmánnyal teli etetőbe, de túl erőtlen hozzá.

Felborul egy vödör, és kicsivel odébb gurul.

A dzsekije és a pólója felhasad.

Szaporán lélegzik, és rájön, hogy a lövés egyenesen a csigolyáiba hatolt. Törzsén időről időre végighullámszik a fájdalom. Olyan, mintha baltával hasogatnák, de csak egy irányba érzi.

Úgy vonszolják, akár egy állatot a vágóhídra.

Különös gondolatai támadnak. Tudja, hogy nem szabad feladnia, tovább kell küzdenie, ám olyan gyenge, hogy már a fejét is képtelen tartani.

Orrát, ajkát és az állát is szanaszét dörzsöli a beton.

Mielőtt elveszíti az eszméletét, az utolsó kép, amelyet lát, hogy fényes vércsíkot húz maga után a padlón.

2

Lisa háttal áll az ablaknak, és a bepárasodott poharat tartó kezét az ablakpárkányon pihenteti.

Egy egyszintes házban tartózkodik, Rimbóban, az éjszaka közepén, két férfi társaságában.

Egyikük ötvenéves, öltönyt és világoskék inget visel, haja rövidre nyírt, a halántékánál őszül, és meglehetősen merevnek látszik a nyaka. A kiürült jégkockatartót a mosogatóba teszi, gint tölt a kancsóba, majd tonikot hozzá.

A másik férfi mindössze húszéves, magas, széles vállú. Feje kopaszra borotvált, tenyere hófehér. Csak áll és dohányzik a konyhai elszívó-berendezés alatt.

Lisa mond valamit, és amikor nevet, a szája elé teszi a kezét.

Az idősebb férfi kimegy a konyhából, majd pár másodperc múlva fénygyullad a fürdőszobában, és a vékony függönyökön átsejlik az árnyéka.

Lisa nemrég töltötte be a huszonkilencet. Rakott szoknyát visel, és a mellén feszülő ezüstös blúzt. Sötét haja fénylik, frissen van fésülve. Nyúlzájjal született, ezért fehér heg húzódik a felső ajkán.

A fiatalabb férfi bedobja a cigarettacsikket egy sörösdobozba, majd odamegy Lisához, és mutat neki valamit a telefonján. Mosolyogva figyeli a nő reakcióját, halkán mond valamit, majd kispri a nő haját az arcából. Az a szemébe néz, lábujjhegyre áll, és futólag szájon csókolja a férfit, aki erre elkomolyodik, a folyosó felé nézeget, azután előre-hajol, és egy valódi nyelves csókkal viszonzozza.

Saga Bauer a kamera kijelzőjén keresztül figyeli őket, látja, ahogy a fiatalabb férfi becsúsztatja a kezét Lisa szoknyája alá, és a lába között simogatja.

Éjszaka közepe van, a nyaralóövezet csendes.

Saga úgy egy órával ezelőtt odahúzta a szomszéd talicskáját a magas deszkakerítéshez, megfordította, majd felmászott rá. Azóta innen tartja szemmel a villát, a hátsó udvarra néző hatalmas ablakokon keresztül. A konyhából és a nappaliból kiszivárgó fény megvilágítja a fenyőfák egyenes törzsét, és a kitikkadt fűben heverő tobozokat.

Az idősebb férfi visszatér, megáll a nyitott konyhaajtóban, mire a másik két személy befejezi a csókolózást, és odalép hozzá.

Saga a kerítés tetejére támasztja a fényképezőgép teleobjektívét, hogy ne mozduljanak be a képek, de azok hárman időközben már bementek az előszobába.

Lisa férje egy évfolyamra járt Sagával a Rendőrtiszti Főiskolán, és elég hamar elhelyezkedett a Norrmalmi Rendőrségnél. A férfi azt gyanítja, a felesége megcsalja, amikor ő éjszakai műszakot teljesít, de eddig még nem kérte számon rajta.

Ehelyett megkereste azt a magánnyomozó irodát, amelynek mostanság Saga dolgozik. És jöllehet, Saga az első találkozó alkalmával figyelmeztette őt, hogy olykor jobb, ha az ember nem tudja az igazat, a férfi mégis megbízta a feladattal.

Lisa most a két férfival együtt a sötét hálószoba előtt áll. Nem látni, mit csinálnak, árnyékuk azonban átszűrődik a kerítés lécei között és a nyitott kertkapun át.

Saga ellenőrzi a kamera működését.

A kijelző sötét, egészen addig, míg az egyik férfi fel nem kapcsolja az éjjeliszekrény melletti állólámpát. Mindhármukon alig van már ruha. Lisa háttal áll az ablaknak, letolja a bugyiját, kilép belőle, majd megvakarja a jobb combját. A derekán a harisnyanadrág gumijának nyoma látszik, egyik vádliján pedig véraláfutás.

A falakat mézszínűre festették, a nagy méretű ágy vége pedig kacsaringós rézből készült.

A lámpa fénye megcsillan egy, a bokszoló George Foremanról készült, falon lógó kép üvegén.

A fiatal férfi leül az ágy szélére, és ezzel el is takarja testével a lámpa fényének jelentős részét.

Az idősebb lefekszik, és elővesz egy óvszert az éjjeliszekrény felső fiókjából. Lisa közelebb húzódik hozzá, lovaglóülésbe helyezkedik a férfi lábszárára, és megvárja, míg az elkészül.

Mond valamit a férfinak, mire az felvesz egy sárga díszpárnát a padlóról, és begyömöszöli a feneké alá.

Lisa rámászik, mellkason és szájon csókolja a férfit. Ám épp mielőtt az a nő testébe hatolna, a nő arca ismét a homályba vész.

A fiatalabb még mindig az ágy szélén ül, és igyekszik eléggé felállítani a hímtagját ahhoz, hogy egy óvszert rá tudjon húzni.

A heves lökések még az állólámpa búrájának aranyszínű rojtjait is megmozgatják.

Saga arra vár, hogy Lisa arca láthatóvá váljon. Amíg ugyanis nem egyértelműen kivehető az aktus alatt, hogy ő szerepel a filmen, tagadhatja a hűtlenségét. Bűnbánóan bevallhatja ugyan, hogy megcsókolt egy másik férfit, de nyugodtan állíthatná, hogy ezután elhagyta a házat, majd egy másik nő lépett be oda.

Aki hazudni akar, az elég találékony tud lenni.

A Saga háta mögötti házban most felgyullad egy lámpa.

Lisa feláll, egyik kezét a fiatalember hátára teszi, és mond neki valamit, mire a férfi egy flakon sikosítóért nyúl a másik éjjeliszekrény felé.

A nő visszaül lovaglóülésbe az idősebb férfi csípőjére, és előrehajol, amikor a fiatalabb mögé térdel.

Lisa combja megremeg a fájdalomtól, amikor anélisan a testébe hatol. Egy ideig mindhárman mozdulatlanok, majd a két férfi erőteljesen döfködni kezdi Lisát. A fényviszonyok még mindig nagyon rosszak.

Saga hallja, hogy valaki járkál a gyepen a háta mögött, sebtében hátrapillant a válla fölött, majd rájön, hogy a szomszéd az, aki kiszúrta őt.

– Ez a telek itt magántulajdon! – förmed rá a férfi. – Itt nem lehet csak úgy...

– A rendőrségtől vagyok, és dolgozom – vág a szavába Saga, és ránéz. – Ne jöjjön közelebb!

A fehér bajszú, vadászmellényes férfi ideges tekintettel közeledik felé.

– Láthatnám az igazolványát?

– Mindjárt – feleli Saga, azután ismét a kamerába néz.

A szomszédból érkező háttérfény kitakarja a három alakot az ágyban, és árnyékot vet a poros ablaküvegre. A fiatalember arca, orra és megfeszülő ajka olykor profilból látszik. A fényben megcsillan egy nedves testrészt, combok ringanak, egy meghajló nyak is látszik, valamint feszülő combizmok.

– Hívom a rendőrséget! – fenyegetőzik a szomszéd.

A három alak közül az egyik véletlenül meglöki az éjjeliszekrényt, mire az állólámpa eldől a fotel mellett, és úgy is marad.

Lisa arca hirtelen teljes fénybe borul. Szája nyitva, arca kipirult. Valamit mond, majd behunyja a szemét, hófehér melle hullámszik, haja pedig az arca előtt lobog.

Saga még filmez egy rövid ideig, majd megállítja a felvételt, ráteszi a lencsevédőt a kamerára, és lemászik a talicskáról. A szomszéd, mobilját a füléhez szorítva, kihátrál előle. Saga felmutatja neki érvénytelen szolgálati igazolványát, amelyet még a titkosszolgálatnál használt. Közben a férfi valakivel beszél a segélyhívótól.

Saga végigtrappol a férfi udvarán, majd átmászik a kerítésen, és a fürdőzők mólója felé veszi az irányt. Motorkerékpárja a parkolóban áll, a szemeteskukák mellett.

Amint elpakolja a kamerát a táskájába, felhívja a főnökét, majd a lapos sziklákra és a sötét vízre néz.

– Henry Kent – szól bele a főnöke.

– Bocs, hogy ilyen későn hívlak – mentegetőzik Saga. – De te kérted, hogy jelezzek vissza...

– Ez a dolgok rendje – vág a szavába a férfi.

– Jó, itt mindenesetre végeztem. Sikerült filmre vennem mindent.

– Remek.

Saga lófarakba fogta hosszú haját, és a szeme alatti sötét karikák, valamint mély homlokráncai ellenére még mindig kivételesen gyönyörű.

– Csak azt szeretném tudni, elég-e, ha holnap viszem be a kamerát az irodába, mivel késő van már.

– Azonnal hozd be!

– Csak mert holnap korán kell kelnem és...

– Nehéz a felfogásod? – vág közbe élesen a főnök.

– Nem, dehogy, csak...

Majd Saga elhallgat, amikor rájön, hogy Kent már letette a telefont. Felsőhajt, a készüléket a dzsekije belső zsebébe teszi, felhúzza a cipzárt, felveszi a bukósisakot, és a motorjára pattan. Kigurul a parkolóból, és megindul a nyaralóházak között.

Hosszú betegszabadságát követően Saga nem akart már visszatérni a titkosszolgálatához, inkább az Országos Bűnüldözésnél keresett munkát. A személyzeti vezető azt válaszolta, nincs betöltetlen pozíciójuk, de természetesen érdeklí őket Saga tapasztalata, és megígérte neki, hogy megemlíti a dolgot a vezetőségnek.

Kiderült, hogy bár Saga már teljesen felkészültnek érzi magát, hogy visszatérjen a rendőrség kötelékébe, szükség van a Krízis- és Trauma-központ illetékeseinek jóváhagyására is.

Amíg erre vár, Saga folytatja a munkát a Kent Magánnyomozó Irodánál, ahol hűtlenségi ügyekkel és személyi átvilágításokkal foglalkozik. Ezenkívül pedig szinte minden szabadidejét két Down-szindrómás gyerek támogatásával tölti.

Saga egyedül él, de szexuális kapcsolatot tart fenn azzal az altatóorvossal, aki három évvel ezelőtt a féltestvérét altatta a huddingei Karolinska Kórházban.

Hajnali fél négykor érkezik meg a magánnyomozó iroda Norra Stationsgatanon álló épületébe, ahol beüti a kapukódot, majd a lifttel felmegy a harmadik emeletre, kinyitja az ajtót, és kikapcsolja a riasztót.

Shokas szerint átnézi az ajtó mögötti műanyag küldeménytárolót, és egy kis, ragasztószalaggal körbetekert kartondobozt talál benne, amelyen az ő neve áll. Magával viszi a dolgozófülkéjébe, az íróasztalára teszi, és leül. Belép a számítógépébe, a kamera memóriakártyáját bedugja a kártyaolvasóba, átmásolja a filmet, majd archiválja.

Saga fáradt, tekintete az ablakon túl belevész Nortull éjjeli forgalmába, elidőz az utakon, a hidakon és az autóalagutak bejáratának fényénél.

Amikor a számítógép merevlemeze recsegni kezd, magához tér révületéből, feláll, bezárja a kamerát a széfbe, majd visszatér a fülkéjébe.

Az alváshiánytól égő szemmel tépi le a barna csomagragasztó szalagot, felbontja a kartondobozt, a lámpa alá tartja, majd kivesz belőle egy összegyűrt gyermekrajzba tett csomagot.

Az íróasztalra téve kisimítja a rajzot. Egy fehér selyemből varrt, csipkés szélű kis batyut lát benne.

Elővesz egy tollat, és megpiszkálja vele az anyagot. Egy ónfigura van benne – nem nagyobb két centiméteresnél. A szürke fémen megcsillan a fény.

Amikor elfordítja a lámpát, látja, hogy az apró ónfigura egy szakállas férfit ábrázol keskeny vállú kabátban.

Joona Linna talpa alatt ropognak az üvegszilánkok a padlószőnyegen, ahogy lassan végigsétál a hotelszobán.

A ráncos arcú férfi kitört nyakkal függ a kötélén, és nyikorogva himbálózik a nyitott ablak előtt. Ingének mellrésze vértől sötétlik. A kötélmélyen belevágott a nyakába.

Apró üvegcserepek potyognak csörömpölve az alá kiterített fémlemezre.

Joona fülében azóta is visszhangoznak utolsó szavai, amelyektől képtelen szabadulni.

Tudja, hogy a kötélén lógó férfi halott, hiszen a nyakcsigolyája eltört, mégis muszáj ellenőriznie a pulzusát. Óvatosan felé nyújtja a karját, amikor csengeni kezd a telefon.

Joona kinyitja a szemét, felemeli az éjjeliszekrényen heverő telefont, és halkán beleszól, még mielőtt az másodszor is megcsörrenne.

– Elnézést, hogy ilyen későn zavarom – szól bele egy férfi.

Joona az ágyból felkelve látja, amint Valeria kinyitja álmos szemeit, megsimogatja az arcát, majd kimegy a konyhába a mobiljával.

– Miről van szó? – kérdi halkán.

– Valid Mohammed vagyok, a dél-stockholmi körzetből... és a helyzet az, hogy az SOS-vonalra érkezett egy hívás éjjel fél egykor Margot Silverman feleségétől, Johannától... Margot úgy kilenc óra tájban indult el Värmdöbe, Gustavsberg mellé, a beatelundi lovardába, és már rég haza kellett volna érnie. Johanna nem hagyhatta egyedül a gyerekeket, de aggódott, hogy Margot-val esetleg valami baleset történt, ezért az irányítóközpontból kiküldtek egy egységet a helyszínre, és a kivonuló kollégák épp az imént tettek jelentést... Margot-t ugyan nem találták meg, de állítólag rengeteg vér borítja az istálló padlóját... Úgy gondoltam, talán tudni akar róla.

– Köszönöm, azonnal odamegyek! – feleli Joona. – Addig gondoskodna arról, hogy senki ne érjen semmihez? Ez fontos! Kérje meg a helyszínen tartózkodó kollégáit, hogy meg se mozduljanak, amíg oda

nem érek! Átvesszem az ügyet, és magammal viszem a saját technikusaimat is.

Joona bontja a vonalat, majd felhívja régi barátját, Erixont, és beszámol neki a körülményekről.

Két óra múlt öt perccel. A járőrökcsi háromnegyed órával ezelőtt ért oda az istállóhoz.

Kilencvenöt perc telt el azóta, hogy Johanna hívta a 112-t.

Értelmetlen lenne lezárni az utakat. Mindössze annyit tehetnek most, hogy átvizsgálják a helyszínt, és megpróbálják kideríteni, mi történt.

– Rendben – suttogja Erixon.

– Tudom, hogy fáj a hátad, úgyhogy majd én...

– Semmi vész.

– A legjobb helyszínelőre van szükségem – magyarázza Joona.

– De mivel ő nem vette fel a telefont éjszaka, engem hívtál helyette – poénkodik Erixon, hogy leplezze idegességét.

Megbeszélik, hogy az istálló felhajtójánál találkoznak, majd Joona visszamegy a hálósobába, és öltözni kezd. Valeria felkel az ágyából vékony hálóingében, és egy köntöst terít a vállára.

– Mi történt? – tudakolja.

Joona sietve felteszi karóráját, amelyet Lumitól kapott, aki szerint az óralap ugyanolyan szürke, akárcsak az apja szeme.

– Az egyik kollégám hívott – magyarázza, miközben begombolja a nadrágját. – Mennem kell, mert...

Azután elhallgat, és tekintete találkozik Valeriáéval.

– Olyasvalakiről van szó, akit ismersz – állapítja meg a nő.

– Igen, Margot-ról. Nem ment haza a lovaglásból – feleli Joona, magára húzva az ingét.

– Mit mondanak a rendőrök, akik elsőként értek a helyszínre?

– Az autóját megtalálták, és a vérét is az istállóban.

– Istenem...

– Igen, tudom.

Joona odasiet a fegyverszekrényhez, beüti a kódot, kiveszi belőle Colt Combatját, vállára akasztja a pisztolytáskát, és meghúzza a rajta levő szíjakat, miközben kimegy az előszobába. Valeria követi őt, sietve

megcsókolja, majd miután Joona elrohan a liftek irányába, bezárja az ajtót.

Mialatt a garázskapu kinyílik, Joona Margot-ra gondol, és az első találkozásukra. A nő mindenórás kismama volt, épp akkor kapta meg a felügyelői kinevezését, és bevette Joonát a nyomozásába, aki akkor már nem is volt rendőr.

Felhajt a rámpán, majd ki a keskeny hátsó utcára, balra kanyarodik a Sveavägenre, majd a Klara-alagút felé tartva rálép a gázra.

Ilyentájt szinte nincs is forgalom.

Stockholm eltűnik a háta mögött. Elhalad a lakótelepi házak és a kivilágított bevásárlóközpont mellett, majd következnek az ipari létesítmények, a villanegyed, végül a szédítő, szorosokon és öblökön átívelő hidak.

Joona Linna a rendőrség Országos Bűnüldözési Osztályán felügyelő. Több bonyolult gyilkossági ügyet oldott már meg, mint bárki más Skandináviában. Hat éve élnek együtt boldogan Valeria de Castróval, és van egy felnőtt lánya az első házasságából.

Az istálló felhajtójának mindkét oldalán egy-egy rendőrautó áll. A kék fény végigsöpör a fákon és az aszfalton. Mintha víz hömpölyögne keresztül az úton az erős szélben.

Erixon furgonja az út túloldalán parkol. A férfi Gustavsbergben lakik, mindössze ötpercenyire a tetthelytől.

Joona leparkol az út szélén, a kollégáihoz sétál, és megkéri őket, hogy zárják le a felhajtót.

Hűvös az éjjeli levegő. Minden csendes és sötét. A lovardán kívül nincs a környéken életnek semmi nyoma, erdő és rét vesz körül mindent.

Erixon természetes teste a furgon fényszórójának fényében mozog. A homokban az Ingarövägen felé futó autóguminyomokba önt folyékony gipszet, és gondosan ügyel rá, hogy kiöntse a teljes kerékfordulatot.

– Reménykedjünk benne, hogy tévedés történt! – jegyzi meg halkan.

– Persze – hagyja rá Joona.

Beülnek Erixon kocsijába, úgy teszik meg az istállóhoz vezető rövid utat. A fényszórók fénye fehér alagutat képez a sötétben, a fák törzse és a réti növények között.

Áthaladnak a mezőn, amelyen egy sor automata etetőt látnak, majd egy kitaposott karámot, mielőtt észrevennék Margot autóját a parkolóban.

Erixon behajt oldalra, majd leparkol.

Egyelőre nem tud mit mondani. Egyszer használatos overallba bújnak, majd a járműhöz mennek, lefotózzák, és a zseblámpával bevilágítanak az ablakán.

A fény megvilágítja az utasteret: a kormányt, az üléseket, egy doboz energiatöltőt az ajtó tárolószekrényében, cukorkapapírokat, valamint az Országos Bűnüldözés egyik mappáját.

Megindulnak az istálló felé.

A helyszínre érkező első rendőrautó fényszórói egy traktort világítanak meg, valamint egy csalánnal teli bozótost egy vörösre festett kertkapu előtt.

A lombok közt izgatottan veszelezkedik három csóka.

Erixon fényképez, fixatívtól fűj valamennyi láb- és keréknyomra, számtáblákkal jelöli meg őket, és feljegyzéseket készít a tevékenységnaplóba.

Egy egyenruhás kolléga ezalatt csendben áll a rendőrautó nyitott csomagtartójából kiáradó fényben, kezében egy guriga kordonszalaggal.

– Hol a társa? – tudakolja Joona.

– Bent, az istállóban – feleli a férfi egy fáradt kézmozdulattal.

– Maradjon itt! – szól rá Erixon, majd nekiáll rögzíteni a férfi körül látható nyomokat.

Joona tudja, hogy általában a legvalószínűbb lehetőség a valóság, mégis el kell ismételnie magában, nehogy feltámadjon benne a remény. Nehezen békél meg a gondolattal, hogy minden bizonnyal Margot halálhírével kell bekopognia Johannához és a gyerekekhez.

Erixon és Joona óvatos léptekkel közeledik az istállóhoz. A bejárat előtti világítás le van kapcsolva, ám az ajtó körüli réseken át kiszűrődő fényben látszik, hogy a padló egy részét feltakarították.

– Meg tudnád világítani infralámpával? – kérdi Joona.

– Itt az ideje – sóhajt fel Erixon, és a furgonjához lép, a felszerelését kipakolja egy kényeztető táskából, kicsomagolja a lámpát, és felkapcsolja.

– Jézusom...

Az ajtó előtt heverő kavicsok elhalványulnak a láthatatlan fényben, a vér azonban élesen kirajzolódik, fekete, kusza vonalas mintázatával.

Bár a padlót felsikálták, nagy mennyiségű vér látszik egyenes vonalban az ajtótól, és csak úgy két méterrel odébb ér véget teljesen a nyom.

Erixon lefotózza, majd a vérfoltos kavicsokból öt különböző pontról mintát vesz egy lapáttal, és külön papírdobozokba teszi őket.

– Most már be kell mennem – jelenti ki Joona.

Erixon odamegy az istállóhoz, ujjlenyomatokat keresve a kilincsen, az ajtó valamennyi oldalán, az ajtókereten és mellette, a falon is.

– Az oktatóm mindig gumitalpat húzott, én viszont inkább lépőköveket használok helyette – magyarázza, és letépi egy csomagról a nejlonborítást.

Kinyitja az ajtót, és lihegve leteszi az első lapot a küszöbre, majd cipővédőt húz.

Joona követi őt az istállóba.

A bokszoikat lezáró rácsok megcsillannak a mennyezeti lámpa sárgás fényében. A másik rendőr közben csendben álldogál a nyeregtároló előtt.

Az istálló betonpadlós folyosójának kellős közepén hatalmas vértócsa vöröslik, amelyből vonszolásra utaló hosszú nyom vezet arra a helyre, ahol a padlót feltakarították. Onnan az ajtóig vezető út további szakaszán párhuzamos vércsíkok látszanak, amelyeket a seprű szálai húztak.

Vagyis az elkövető hátrafelé menve tüntette el a lábnyomait.

– Nahát, Joona Linna! – szólal meg a rendőr. – Már azt hittem, csupán a képzelet szüleménye, de gondoltam, ha mégis maga az, akkor jobb, ha nem zavarom.

– Köszönöm.

Mialatt Erixon kirakja a lépőköveket, Joona szemrevételezi a tethelyet. Valamennyi ló a bokszában szunyókál, kivéve egy fekete herélt jószágot, amely izgatottan járkál fel-alá a lábmosóban.

Az elkövető meg sem próbálta leplezni a tettét, gondolja Joona. Csupán a saját cipőtalpának nyomát akarta eltüntetni.

Erixon erős fényű lámpával világítja meg a padlót, de az istálló folyosójáról minden lábnyom eltűnt. Felsőhajt, majd egy másik irányban próbálkozik, végül feladja.

– Egyetlen lábnyom sincs... és az ajtókilincset is letörölte – állapítja meg.

Joona odalép hozzá a lépőköveken.

A legnagyobb tócsa java része már beszáradt, a közepét azonban még mindig nyálkás véralvadék alkotja.

Sem előre, sem hátrafelé nem fröccsent nagyobb mennyiségű vér.

Margot-t egy egykezes fegyverrel lötték le. Egy meglehetősen alacsony torkolati sebességgel rendelkező és üreges hegyű tölténnyel működő pisztollyal, mivel a golyó a testében maradt.

Erixon egyik mintavevő pálcikát a másik után nedvesíti meg nátrium-klorid-oldattal, beletöröl vele az alvadt vérbe, majd környezetbarát zacskókba teszi.

Joona a tekintetével összpontosít, ahogy lassan halad előre, s közben érzi az árnyak szelét, amelyek e nyomokat hagyták maguk után.

Rengeteg a vér, így nem könnyű megállapítani, mennyi ideig feküdhettek ott a nő, a vér azonban még mindig folyt a testéből, és amikor elvonszolták onnan, még nem kezdett megalvadni.

Egy fekete etetővályú ferdén áll, és alatta, a padlón úgy tíz centi hosszúságú karcolás látszik.

– Mit gondolsz? – kérdi Erixon, követve Joona pillantását.

– Rá tudsz fújni egy kis Bluestart a tócsa szélére? – kérdez vissza Joona.

Erixon odaviszi a flakont, és bespricceli vele az összes olyan felületet, ahol szemmel nem látható vér.

A spray-ben olyan kémiai összetevők vannak, amelyek átmenetileg lumineszcenssé teszik a vért. Valamennyi apró vércsepp jégkék színben kezd világítani tőle.

Joona csak áll ott csendben, és próbálja pontosabban felmérni a tethelyet, most, hogy a vér összes, még a legapróbb cseppje is láthatóvá vált.

Feljegyzí valamennyi csepp alakját az alatta levő anyag és a gravitáció figyelembevételével.

Harmincöt centiméternyire a tócsától néhány halvány folt hideg kékje látszik.

Joona odamegy a lépőkőveken, majd előrehajol.

A betonon, a vérpöttyök mellett kisebb rózsaszín rúzsolt látszik. A nő erősen megüthette az arcát, amikor elesett.

Erixon fotókat készít, Joona pedig átmegy a túloldalra, lehajol, és szemügyre vesz egy hat fénylő vércseppből álló sort, a tócsától jobbra.

Mivel a vérnek nagyobb a felületi feszültsége, mint a víznek, egy többé-kevésbé sík felszínre cseppenő vér nem fröccsen szét, hanem megőrzi az alakját, ahogyan ezen a felpucolt betonpadlón is.

Az első öt csepp egy kissé hegyes, a jobbra irányuló mozgási energia miatt, míg az utolsó teljesen kerek.

– Keress gyűjtőfejrészecskéket a cseppekben! – mutat rá Joona a cseppek sorára.

– Ilyenről még nem is hallottam, de persze, miért ne? – feleli Erixon.

– Az elkövető jobbkezes. A fegyver csövét hátulról nyomta Margot testéhez, rálőtt egyet, majd követte a mozgását, amíg össze nem esett, azután meglehetősen lassan meglendítette a fegyverét, és megállt.

– Gondolod, hogy ezek a cseppek a pisztoly csövéből cseppentek le?

– Margot előreuhant, a lövedék pedig bent maradt a testében. Az arcát beütötte a padlóba, és felrepedt az ajka.

– Még nem tudhatjuk biztosan, hogy ez Margot vére – próbálkozik Erixon.

– De, ez az ő rúzs.

– Biztos vagy benne?

– Hát legalábbis ugyanaz az árnyalat.

– Szomorúan hallom – motyogja Erixon.

– Igen, de Margot legalább még életben volt, hiszen megpróbált belekapaszkodni ebbe az etetőbe.

– Veszek mintát amido blackkel a fehérje kimutatására.

– A tettes a lábánál fogva vonszolta ki őt, amíg még életben volt, azután betette a kocsiba, kicsivel odébb hajtott vele, majd visszajött az

istállóba, eltüntette a nyomokat, letörölte a kilincset és az ajtót, azután felsöpörte a kavicsot egészen az autóig, végül a seprűt is magával vitte, és lelépett.

4

A tengerszoros csendes és nyugodt a ködös napfényben. A kis társaság kiköti bérelt motorcsónakját egy öbölben, a sziget nyugati partjánál, majd leveszik mentőmellényeiket, kipakolnak, és megteszik azt a nagyjából tíz lépést a homokos parttól az erdő széléig, majd ott megpihennek.

Emma a mankójára támaszkodva azon töpreng, szóljon-e a többieknek, hogy azt hitte, elég fiatalok még ahhoz, hogy kibírjanak egy százméteres sétát.

Samir már alig kap levegőt, és kockás zsebkendőjébe köhög. Lennart reszketve vágódik ki a kerekesszékből, letelepszik, Sonja pedig kissé megemeli narancssárga kabátját, egy köre ül, és kinyitja a hátizsákját.

– Senki nem nyúlhat a kajához, amíg oda nem érünk! – szól rájuk Lennart.

– Csak belövöm magam kicsit – feleli a nő, és elővesz egy gyógyszeres dobozt.

Főtt tojást, krumplisalátát, húsgombócot dijoni mustárral és tonhalas szendvicset vittek magukkal, valamint négy doboz sört, málnalekvárral töltött palacsintát, egy termoszban kávét és egy kis üveg konyakot.

Emma rágyújt egy szál cigarettára, és visszanez a homokban hagyott lábnyomaikra, a partra sodort szemét és uszadékfa között. Kicsivel távolabb úgy néz ki, mintha valaki nemrég valami nehezet cipelt volna végig a parttól egészen az erdő széléig.

– Bernie, néha úgy érzem, mintha mindent egy üvegcserepen keresztül látnék – suttozja.

Igaz, Bernie, a férje már meghalt, ő azonban továbbra is párbeszédet folytat vele. Olykor kinyitja a gardrób ajtaját, és a nyári kosz-

tümjeivel is elbeszélget. A barátainak azt állítja, élvezi a szabadságot, de valójában nap mint nap hiányzik neki Bernie.

– Most akkor feladjuk, és hagyjuk, hogy az ifjú nemzedéké legyen minden öröm az életben? – veti fel Samir.

– A fenébe is, dehogy! – feleli Lennart, és feltápászkodik.

Emma bevezeti őket a málladozó sziklákat körülvevő viharvert erdőbe. Ám mankója beakad két, a földből kiálló gyökér közé. Ahogy megpróbálja kirángatni onnan, olyan érzése támad, mintha valaki a föld alól lefelé húzná azt.

Legszívesebben otthagyna csapot-papot, mondván, nem érzi jól magát, mégis továbbmegy még egy darabon, a lejtő felé, mielőtt ismét pihenőt engedélyezne a társaságnak.

Lennart ismét kiesik a kerekesszékből, Samir pedig vigyorogva annyit mond, fénylő foltokat lát maga előtt.

– Én meg vért köpök – motyogja Sonja.

Miután a barátok valamennyien elvesztették élettársukat, megalapították az Okkult Idősek Klubját, amelynek a „Fél lábbal már a sírban vagyunk!” lett a mottója. Kísértetjárta helyekre látogatnak el, szeánszokon vesznek részt, és sámánokkal találkoznak. Valójában egyikük sem hisz a szellemekben, de valamennyien úgy gondolják, izgalmas ez a társaság, és megesik, hogy valami tényleg a frászt hozza rájuk.

– Ide hallgassatok! – szólal meg Emma a másik három tag elé állva.

– A kolera nagyjából százmillió áldozatot szedett Európa-szerte a 19. században.

– Emlékszem! Mintha csak tegnap történt volna – mókázik Lennart.

– Marx szerint a történelem ismétli önmagát – folytatja Emma. – Először mint tragédia, azután mint komédia. A svéd hatóságok ugyan próbálták megállítani a fertőzést az országhatárnál, és karanténállomást létesítettek az Oroszországból és Finnországból érkező hajók számára egy Fejan nevű szigeten.

– Így kell ezt – mormolja Sonja.

A távolban egy varjú károgni kezd, épp amikor egy felhő eltakarja a napot. Hirtelen az egész erdő valahogy barátságtalanná válik.

– Ez a sziget nagyjából négy kilométerre keletre található innen – folytatja Emma a mankójával mutogatva. – És mindenkit, aki ott halt meg, a környékbeli lakatlan szigeteken temettek el... Itt látható a szigetek egyik legnagyobb koleratemetője.

Valamennyien az erdeifenyők közt felsejlő domboldalra szegeztek pillantásukat.

– És ez tényleg tele van szellemekkel? – tudakolja Lennart.

– Mint a segged aranyérrel – motyogja Sonja.

– Sajnos nem hallottam – válaszolja a férfi, a jó fülét fordítva Sonja felé.

A nő erre sóhajtva otthagyja piknikkosarát a földön, majd megindul a lejtőn. Háta mögött megrezdül az áfonyabokor, és Emma nézi, ahogy társa narancsszínű kabátja eltűnik a fák között.

– Most komolyan – folytatja Emma. – Olvastam egy csomó szöveget a néprajzi gyűjteményben... és ezek szerint a szigetlakók közül senki nem jönne ide önszántából, de...

Majd hirtelen elhallgat, amikor közvetlenül Sonja háta mögül, a fák és bokrok sűrűjéből egy alakot lát előbukkanni. Egy alacsony férfit, aki Bernie vászonöltönyét viseli, ám az túl nagy rá, és a vállánál igen csálén áll.

– Gyertek már! – kiált rájuk Sonja odalentről.

A többiek elindulnak lefelé, majd észreveszik, hogy Sonja lába előtt, a földön hever egy hosszúkás csomag, keskenyebb végével egy nyírfa törzsének támasztva. Talán két méter hosszú lehet, lepedővászonból és nejlonból készült, és teljesen benötte a környező fákra tekeredett inda.

– Ez meg mi a fene?

Emma ráeszmél, hogy bizonyára ezt vélte a Sonja háta mögül, a fák közül előbukkanó alaknak. Arra gondol, talán egy viharban fújhatta oda a szél. Esetleg mentőmellények lehetnek, vagy hajók lökhárító zsákjai, egy régi vitorlába tekeredve.

– Ez valami művészeti alkotás? – vigyorodik el Samir.

Emma megpiszkálja a batyut a mankójával, és érzi, hogy valami puha van odabent, mint a tehén tőgye, ugyanakkor túl nehéz ahhoz, hogy a szél fújhatta volna oda.

Lennart motyog valamit magában, majd előveszi a bicskáját, és oda-lép a tárgyhoz.

– Hagyjuk békén! – kéri Emma. – Valahogy nem tűnik...

A szava is eláll, amikor a férfi mélyen belevágja a kését a csomag legvastagabb részébe. A nyíláson át barnásvörös csíkokkal vegyes szürke trutyi ömlik kifelé csomókban a fűre, és olyan bűdös vegyszer-szagot áraszt, hogy valamennyien kihátrálnak előle. Miután a nyálka hígabb részét elnyeli a föld, a barna kocsonyás csomók közt egy félig oszlásnak indult lábfej válik láthatóvá.

Margot Silverman eltűnésének ügye jelenleg harminchárom rendőrnek ad munkát teljes munkaidőben, valamint az Országos Kriminológiai Intézet tizenöt szakértőjének.

A parancsnoki hidat az Országos Bűnüldözés nagy konferenciaterme képviseli, ahol öt bűnügyi felügyelő üli körbe a méretes asztalt, amelyen vizespoharak, kávéscsészék, laptopok, jegyzetfüzetek, tollak és olvasószemüvegek sorakoznak.

Nem mindenki számára könnyű semlegesnek maradni és szakszerűen állni a nyomozáshoz. Többször is parázs vita alakult ki a résztvevők között.

– A francba is, de hiszen Margot-ról van szó, a mi Margot-nkról! – üvöltötte Petter Näslund, mielőtt kiviharzott a teremből.

A csoport magjának vezetője Manvir Rai felügyelő lett, akinek szülei Goáról származtak, ő pedig erre hivatkozva állítja, senkivel szemben nincsenek előítéletei, kivéve a portugálokat.

Mindig igényesen fogalmaz, élesszemű, folyton ráncolja a homlokát, és fekete öltönyt visel fehér inggel és keskeny, fekete nyakkendővel.

Röviden elővezeti az ügyet, a várm dói Beatelundi Lovardáról készült fotókkal illusztrálva. Aztán lezárásként ismerteti a lehetséges veszélyeket, azt, hogy mely nyomozásokban vett részt Margot, és milyen általános fenyegetésekkel kell szembenéznie a rendőrségnek.

– Összeállítottunk egy csoportot, amely ma este adja le első beszá-

molóját. Mindenkit megvizsgálunk, akit valamelyik intézményünkől engedtek szabadon vagy ideiglenes eltávozásra – fejezi be Manvir, majd átadja a szót Joonának.

Joona felegyenesedik, zakóját a szék támláján hagyja, és odaáll a többi felügyelő elé.

Ingnyakát kigombolta, ingujját feltúrte. Meglehetősen lestrapálnak látszik, mintha beteg lenne, áthatóan szürke szeme azonban fénylően tiszta.

Bár sok időt tölt az irodájában a számítógép előtt ülve, kigyúrt izmai és számtalan sebhelye tanúskodik arról, hogy alapos kiképzésben részesült, és rendőrként mozgalmas évek vannak a háta mögött.

– Mint tudjátok, az Országos Kriminológiai Intézet megerősítette, hogy Margot vérét és vizeletét találták meg az istálló padlóján, valamint az agy-gerincvelői folyadékát – kezdi mondandóját. – Teljes gőzzel folyik a megtalált lábnyomok és ujjlenyomatok összevetése az istálló szokásos látogatóinak nyomaival. Összesen kétezernyolcszáz nyomról van szó, de nincs különösebb remény rá, hogy az elkövetőét is megtaláljuk köztük.

– Óvatos a fickó, de nem profi – jegyzi meg Manvir.

– Van ugyanis egy autóguminyomunk, egy könnyűfurgoné, az Ingarövägen felőli lehajtóról, amely nem egyezik egyik, a helyszínen gyakran megforduló járműével sem, és meglehet, hogy ahhoz a kocsinhoz tartozik, amelyet keresünk.

– És mi a következő lépés? – tudakolja Greta Jackson.

Greta az elkövetői profilalkotás szakértője, magatartás-tudományból és kriminológiából doktorált. A szeme halványkék, a hajába már őszes szálak vegyülnek. Testhez simuló nadrágot és halvány rózsaszín bársonyblézert visel.

– Még több eredmény kiértékelésére is várunk – feleli Joona. – És épp az imént erősítették meg, hogy a vályún található tenyérnyomat, amelyet valamennyien láthattatok a fotókon, Margot-é, ami annyit jelent, hogy még élt, amikor kivonszolták onnan... ezt azért ismétlem meg, mert annyit jelent, hogy talán még van rá esély, hogy megmentjük az életét... Tiszta vagyok velem, hogy mindenki kész megtenni érte mindent, mégis hangsúlyoznom kell, mennyire sürgős az ügy, mivel gerinclövést kapott.

- Biztosan tudjuk, hogy őt lőtték meg? – érdeklődik Greta.
 - Akárhogy nézem a vérképet, ez derül ki belőle – feleli Joona.
- Ekkor kopogtatnak az ajtón.

Saga Bauer korábbi fiúja, Randy Young lép be a tárgyalóba, kezében a szolgálati mobiljával. Farmerben van, sötétkék, kötött pulóverben és fekete keretes szemüvegben. Feje kopaszra borotválva, olyan, mintha egy sötét árnyék lenne rajta csupán. Randy tizennégy hónapja hagyta ott az internetbűnözésért felelős osztályt, és akkor igazolt át az Országos Bűnüldözéshez.

– Joona, hívásod van Stockholm északi körzetéből, és azt hiszem, fontos – közli Randy, és átadja neki a telefont.

– Linna – szól bele, és hallja, hogy valaki zihál a túloldalon.

– Jó napot, csak annyit szeretnék mondani, hogy... hogy... a bevetési egység csatornáján követtük Margot Silverman eltűnési ügyét – magyarázza egy férfi reszketeg hangon. – És most azt hiszem... nem tudom ugyan hitelesen igazolni, de... Jézusom, én...

– Kivel beszélek? – kérdi Joona.

– Ne haragudjon, Rickard Svenbro bűnügyi felügyelő vagyok, Norrtälljéből.

Ismét csend támad a vonalban, majd Joona egy elnyújtott nyögést hall. Kollégája érezhetően sokkos állapotba került, és nehezeére esik összefüggően beszélni.

– Rendben, Rickard, hallgatom, nem kell sietnie – nyugtatja halkan Joona.

– Szóval megtaláltuk egy ember földi maradványait, legalábbis annak tűnik. Ez leírhatatlan, elviselhetetlen, egyszerűen szörnyű!

– Hol található ez a maradványok?

– Hogy hol? Hát a földön... egy apró szigeten, a Kapellskäri kikötőhöz közel.

– Elmondaná, mi olyan szörnyű benne?

– A holttest feloszlott, és fel van fúvódva, azt hiszem... És az egész ragacs közepén van egy laposüveg, amelybe az Ernest Silverman nevet vésték.